

## Trošarina na vino in žganje

V »Slov. gospodarju« z dne 26. aprila 1939 smo priobčili važno rešitev upravnega sodišča v Zagrebu in državnega sveta v Beogradu glede plačevanja občinske in banovinske trošarine na vino in žganje. Po razsodbi imenovanih inštanca se kmetovalci na podlagi zakona o izpremembah in dopolnitvah državne trošarine dne 20. aprila 1932 oproščajo plačevanja trošarine od 5 litrov naprej. To drži! Toda plačevanja trošarine niso oproščeni kupci! Da se pa prepreči izigravanje uredbe o plačevanju trošarine od strani kupcev, je banovinske banovine izdal uredbo, po kateri morajo pridelovalci na predpisanih tiskovinah točno javiti, komu so prodali vino ali žganje. Banovinska uredba gre tako daleč, da mora vinogradnik celo jamčiti za to, da bo kupec njegovega vina trošarino res plačal, kajti v nasprotnem primeru se

trošarina iztirja od vinogradnika samega. Da se izognejo raznim nevšečnostim od strani kupcev manjših količin vina (od 5 do 50 litrov), vinogradniki raje v naprej, dogovorno s finančno kontrolo, plačajo predpisano banovinsko in občinsko trošarino skupno od sode, oziroma količine, ki jo mislijo razprodati v prodaji po 5 do 50 litrov. Na ta način se vinogradniki izognejo nevšečne zahteve jamstva o plačevanju trošarine od strani kupcev. Končno je tudi za kupca, ki si kupi recimo 20 litrov vina, neprijetno dvojno plačevanje, namreč vina in še trošarine. Resnica pa je, da, kdor je uvideven in nalašč ne nagaia organom finančne kontrole, še vedno lahko izhaja, kajti noben finančar ne gleda, kaj in koliko kmet spiže in koliko vina ima v kleti.

## Dopisi

Sv. Pankracij na Remšniku. V nedeljo, 7. maja, priredi Slovensko planinsko društvo v Mariboru obmejni izlet v večjem obsegu na Remšnik in k Sv. Pankraciju, kjer ima poleg cerkve in razglednega stolpa svoje domače zavetišče. Ta dan bomo imeli v naši sredi zelo številno in pisano družbo. Razumljivo je, da se bomo tudi mi z Remšnika udeležili tega izleta s svojim g. župnikom, ki bo vsem skupaj oskrbel službo božjo v cerkvi našega visokega zavetnika.

Svečina. Zadnje čase se oglašajo iz naše lepe obmejne postojanke razne osebe z dopisi v časopisu s podpisom in tudi brez njih. Zato tudi meni ne da miru, da ne bi povedal, kaj mi je prav in kaj ne, pa tudi, da vprašam javnost, posebno pa dopisnika »Edinosti«, čemu to čudno obrekovanje in zbadanje po časopisih? Mislim sem, da bo že konec te nezdrave politične akrobacije po časopisih, a glej ga šmenta, še se nadaljuje. Da pa ne bom dolgozezen, se pa kar mirno vprašajmo, da li je to zdravo za naše obmejne kraje, ko se nas hoče zavesti potom pisarenja na pot preprirov in medsebojnega sovraštva? V Edinosti z dne 25. marca dopisnik graja naše občinske ceste, češ da so preveč zanemarjene, česar ne zanikam, ker sem radi sedanjega stanja naših cest gotovo tudi sam prizadet. Mislim pa, če se bomo prepirali, še dolgo ne bomo imeli cest v redu. Morebitni osebni spori nas ne smejo motiti, ker tukaj gre za koristi občine in ne posameznika. Naše cestno vprašanje ne sme motiti nikogar, pa naj načeluje cestni akciji Peter ali Pavel. Pisec nadalje omenja, da onstran meje dobro poznajo stanje naših cest. Bog pomagaj! Toda g. dopisnika naj ne moti to, če se onstran meje zanimajo za naše ceste. Bolje je, da stremi za tem, da ne dela sporov med nami, ker prav radi zanimanja nepoklicanih moramo biti mi edini in složni. Zato je naša sveta dolžnost, da z združenimi močmi čuvamo vsaj to, kar imamo. Vse slabo se bo z dobro voljo in bratsko slogo popravilo. Tujec tudi najbrž ve, da se mi prepričamo. Ali je to dejstvo dobro za nas? Bodimo pametni in raje skupno poprimimo za delo in vse se bo izboljšalo. — A. F.

Sv. Peter pri Mariboru. Letos počete 50 let, kar je umrl eden najzaslužnejših šempetrskih župnikov, Marko Glaser. Na praznik sv. Jurija leta 1843 je bil umeščen kot župnik na starodavno župnijo sv. Petra ter je ostal na tem me-

stu do svoje smrti, do leta 1889, torej 46 let. Zato je primerno, pa je tudi naša dolžnost, da se ga ob 50 letnici smrti spomnimo in obudimo spomine na čas njegovega župnikovanja pri nas. S prihodom Marka Glaserja se je pričela ne le za župnijo sv. Petra, temveč za vse obmejne kraje sedanje lavantinske škofije nova doba. Kdo bi le mogel popisati in oceniti veliko delo, ki ga je izvršil župnik Glaser že samo za našo župnijo. Temeljito je popravil župnijsko cerkev kakor tudi podružnico na Gori, postavil novo šolo, naselil šolske sestre, postavil in popravil cerkvene in nadarbinske stavbe in kar je še važneje, Glaserja smemo imenovati gorečega pobornika duhovnega življenja. On je ustanovil razne bratovščine, preskrbel šempetrčanom drag zaklad — zemeljske ostanke mučenca sv. Favstina, pripravil svojim župljanom prvi sv. misijon v Sloveniji, razen tega pa jim je bil moder svetovalec ne le v dušnih, temveč tudi v gospodarskih zadevah. In ni čuda, da je še sedaj spomin na Glaserja med šempetrčani tako svež, kakor da bi se šele pred kratkim poslovil od nas. Ne majhna je zasluga Glaserjeva, ki jo ima pri prenosu škofijskega sedeža od Sv. Andraža v Labodski dolini v Maribor. Saj ga je sam škof Anton Martin Slomšek imenoval enega največjih dobrotnikov in pospeševalcev tega za cerkev in državo imenitnega dela. In ko je bil Glaser imenovan na predlog škofa Slomškega za častnega kanonika, je prišel Slomšek sam k Sv. Petru, da je svojega iskrenega prijatelja in velikega sodelavca pri prenosu škofijskega sedeža v Maribor vpeljal v novo čast in mu pridigal. Tudi za naselitev oo. frančiškanov v Mariboru in lazaristov v Celju ima župnik Glaser veliko zaslug. Rodom je bil Glaser iz Ruš, rojen 21. aprila 1806, v mašnika je bil posvečen leta 1829 ter je bil še isto leto nastavljen za kaplana pri Sv. Barbari v Slov. goricah, od koder je po triletnem službovanju odšel v Gradec, kjer je nekaj časa opravljal službo kurata v kaznilnici, nato pa službo dvornega kaplana in konzistorialnega tajnika, in to do imenovanja za župnika pri Sv. Petru. Pokopan je pred glavnim vhodom podružnice Matere božje na Gori. Naj bi ta kratek opis in spomin na vsestransko delavnega in zaslužnega župnika Marka Glaserja obudil v srcih šempetrčanov čut hvalečnosti in ljubezni za veliko delo, ki ga je vršil med šempetrčani, in pa za veliko delo, ki ga je pomagal izvršiti škofu Slomšku, da je postal Maribor sedež lavantinske — Slomškeve škofije.

Sv. Peter pri Mariboru. Nekaj porok smo pa le imeli po velikonočnih praznikih. Krajnc Ivan, čevljar, se je poročil s Knuplež Alojzijo iz Trbo-

ve, njen bratranec Knuplež Ivan iz Vodol pa je obljubil večno zvestobo Purgaj Marici. Da bi bili vsi srečni! — Naša gasilska četa si namerava postaviti gasilski dom. Nekaj sredstev ima četa že na razpolago, ostalo pa še upa dobiti. Občina bo dala na razpolago stavbišče in tako bomo z združenimi močmi že dosegli, da bo gasilska četa dobila svoj prepotrebni dom. — Fantje-regruti so nas zapustili in odšli k določenim edincem. Da bi se vsi zdravi in dobri vrnili! — Na deški ljudski šoli manjka ena učiteljska moč in so morali združiti dva razreda. Upamo, da to stanje ne bo dolgo trajalo. Učiteljsko mesto je že razpisano. — Sadno drevje bo lepo odevelo, tudi vinogradom ugaja lepo in suho vreme. Pač pa so naši travniki in pašniki še nekam goji in suhi, ker manjka blagodejnega dežja.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Na sedmimi blagopokojnega Pavla Korošec v Zg. Voličini se je nabralo za lavantinsko bogoslovje 108 din, za kar darovalcem prisrčni Bog plačaj, rajnemu pa svetila večna luč!

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. V nedeljo, dne 23. aprila, smo imeli pri nas lepo slovesnost. Naša dekliška Marijina družba si je namreč po sedemletnem obstoju nabavila novo družbino zastavo. Krasno so jo izdelale šolske sestre v Mariboru. Obenem so imela dekleta iz vse fare tridnevne duhovne vaje. Vodil jih je g. duhovni svetnik Dr. Oberžan iz Maribora, ki je v lepih in jedrnatih besedah govoril dekletom o ljubezni do nebeške Matere Marije. V nedeljo pri pozni sv. maši je bila družbina zastava blagoslovljena, obenem je bilo 19 deklet sprejetih pod varstvo Marijino. Popoldne je bila sklepna pridiga, pete litanije, zahvalna pesem ter papežev blagoslov. Tako je bila ta slovesnost kar najlepše zaključena. Zastava je v okras cerkve ter ponos župnije. Dekleta, le tako naprej!

Ptujska gora. (Zdravstveni dom.) Že dalje časa se je delalo na tem, da se na Ptujski gori ustanovi Zdravstveni dom za tukajšnje zdravstveno občino. Zdravstvene razmere so v teh krajih namreč zelo slabe, jetika zahteva vsako leto precej žrtev, umrljivost otrok pa narašča iz leta v leto. Higijenski zavod v Ljubljani in krajevni činitelji so se zato močno zavzeli za to toliko koristno ustanovo. In ne brez uspeha. V nedeljo, 23. aprila, je bila že slovesna blagoslovlitev in otvoritev Zdravstvenega doma za Ptujsko goro in okolico. Na slovesnost je prihitel sam ravnatelj Higijenskega zavoda g. dr. Ivo Pirc in gospa dr. šimenčeva iz Ljubljane, iz Ptuja se je udeležil slovesnosti okrajni načelnik g. dr. Vidic in okrajni sanitetni referent g. dr. Vrečko, iz Ptujske gore in okolice pa bili zastopniki vseh ustanov in mnogo ljudstva. Po sv. maši, ki je bila v romarski cerkvi Matere božje, je domači g. župnik p. Konstantin blagoslovil novi dom in zaželel ustanovi obilo božjega blagoslova pri delu in poslovanju njegovem. Goste in vse navzoče je pozdravil banovinski zdravnik g. dr. Peče in se zahvalil vsem, zlasti pa g. ravnatelju dr. Pircu, ki so pomagali pri ustvaritvi zdravstvenega doma; nato je govoril okrajni sanitetni referent g. dr. Vrečko in častital zdravstveni občini Ptujska gora, ki je prva v ptujskem okraju dobila to prekoristno ustanovo. Na koncu je g. ravnatelj dr. Ivo Pirc v daljšem govoru orisal delo novega zdravstvenega doma in dobrote, ki jih prinaša ta ustanova v kraj, ter ljudem polagal na srce, da se sedaj pridno poslužujejo novega doma v svoj prid, nato je izročil Zdravstveni dom svojemu namenu. G. ravnatelj je ob tej priliki povedal, da je prinesel s seboj iz Ljubljane tudi lep dar za naše uboge novorojenčke, ki ga je poslalo »Društvo ljubiteljev Slovenskih goric« po gospej podbanovi Majcenovi, navzoči so se prav iskreno zahvalili za ta veliki dar.

Dolžnost vsake žene je, da pazi na redno stolico, ki jo doseže z naravno »Franz-Josefovo« grenko vodo, ako jo jemlje vsak dan v manjši množini. Prava »Franz-Josefova« voda deluje milo, prijetno, naglo in zanesljivo.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35.



dar. Zdravstveni dom posluje začasno v hiši posojilnice na Ptujski gori. Pripravljalni odbor je pa sklenil, da se čimprej postavi nov lasten dom.

**Sv. Anton na Pohorju.** Ob sobotnih večerih rade volje fantje tu in tam pokukajo na kakšne zabave, plesse itd. V soboto večer, 22. aprila, sta dva fanta urnih korakov stopala navkreber, pa ju je presenetil med potjo požar. Vnel se je gozd, ki je last gospe Špingler. Zaradi vetra se je silno širil na vse strani. Predvsem se je zahvaliti tema fantoma, da sta z vso vneto gasila ter preprečila, da se ni ogenj razširil dalje. Kako je požar nastal, se ne ve.

**Slov. Bistrica.** Zvočni film o lanskem mladinskem dnevu v Ljubljani bomo videli tudi v Slov. Bistrici v dvorani g. Avguščina dne 14. maja ob 9 in ob 16. Vstopnina bo za one, ki se izkažejo s člansko legitimacijo, 2 din, za šolarje 1 din, za ostale 3 din. Dodan bo še film o evharističnem kongresu pred štirimi leti. Kot znano, je to prvi slovenski zvočni film in ga je vredno pogledati.

**Laporje.** Znamenito in vzpodbudno 25 letnico smo imeli pri nas v sredo. Dne 3. maja 1914 je namreč priredila slovenjebistriška čitalnica protinemškutarski izlet v naše Laporje. Z godbo so prikorakali k nam in naš g. župnik Martin Medved jih je sprejel ter jim izročil slovensko zastavo z besedami: »Le ponesite jo s seboj, v boj za narodno zmago!« Nepozabno navdušenje se je polotilo Bistričanov, petje in godba sta odmevala po laporskih gozdovih. Sprevod se je med tem pomnožil v več sto zavednih Slovencev in krenili preko Križnega vrha na Videž. Pred Vehovarjevo hišo je sam od sebe nastal velik narodni tabor, na katerem so se z bojevitimi govori zavzemali govorniki za pravično narodno stvar in svobodo. — Te lepe 25 letnice smo se torej v sredo spominjali. Bog daj, da bi vsi črpali iz nje novih moči!

**Stoperice pri Rogatecu.** Na tukajšnji ljudski šoli že delj časa manjka ena učna moč. Čudimo se, kako je to mogoče? Vsem je znano, da je mnogo učiteljskih moči brezposelnih, ki si srčno želijo nastavitve, a kljub temu je veliko razredov brez učiteljev. Po velikonočnih počitnicah se nekaj izrednega dogaja na naši šoli. Šolski pouk se pričenja že ob osmih zjutraj. To ni prikladno za kmečki stan, in sicer iz teh razlogov: ko se je pouk pričel ob devetih, so otroci še lahko prej napasli živino, vsaj za silo. Kmet nima od šolarja nobene koristi, če pride domov ob 11 namesto ob 12, ker čez dan zaradi sitnih muh ne more živina na pašo. Prosimo zato, da bi se šolski pouk vršil zopet po prejšnjem redu.

**Šmarje pri Jelsah.** Vendar smo dobili v dosedanje čudovito lepo razcvetelo pomlad tudi še občutno potreben dežek, ki nam je vse nanovo oživel in naše upanje na vsestransko dobro letino mogočno utrdil. Seveda, pridno delati in zaupno moliti bo pač treba! — Kdo bi si mislil, da je naš dobri sosed in moder svetovalec Jurij Vreže že pred Veliko nočjo stopil v vrsto tistih korenjakov, ki si že osmi križ na ramo nalagajo, pa še vedno tako korajžno stopa in se z delom peča! Bog ga ohrani! — Zdrava in čila sta v zadnjem tednu obhajala 40 letnico svojega vseskozi srečnega zakona priljubljena tržana gospa in gospod Gradt v krogu srečnih otrok in vnukov. Želimo jima še zlato ter še nadaljnje gostije!

**Polzela.** V nedeljo, 7. maja, bo na gori Oljki romarski shod. Sv. maša s pridigo bo ob 10. Vabimo k tej pobožnosti vse prijatelje in znanke romarske cerkve gore Oljke. Imeli bodo priliko poslušati ubrano petje in molitve zborne svete maše deklic Marijinega vrtca in deklet s Polzele. Obenem bodo tudi videli, kako se prenavlja in popravlja cerkev, ki je bila po požaru močno prizadeta. Z velikodušnimi darovi dobrih Polzela-

nov in z njihovimi žrtvami bodo vsa dela letošnje poletje dovršena. Pridite in pogledajte to domačo, lepo božjo pot!

**Št. Andraž pri Velenju.** Že bo kmalu minilo leto, odkar stoji okoli našega pokopališča lepa ograja, ki po svojem slogu in dovršeni izdelavi nima para daleč okoli. Upravičeno smo lahko ponosni nanjo, zlasti še, ker se je zgradila iz sredstev prostovoljnih prispevkov ter od raznih prireditelj. Cerkveni konkurenčni odbor namreč ni hotel s prisilnimi dajatvami obremenjevati našega kmeta, zavedajoč se njegovega težavnega položaja. Ker pa stroški še niso popolnoma kriti, se v nedeljo, 7. maja, vrši pred društvenim domom v ta namen velika tombola, na kateri bo mnogo krasnih dobikov. Začela se bo ob treh popoldne. Vsi tisti, ki bi radi imeli polovnjak domačega vina ali sadjevca, ki ljubijo dalmatinsko črnino ali se radi vozijo s kolesi, pa tudi tisti, ki bi radi dobili nekaj kubikov lesa — vsi ti naj nas ne pozabijo obiskat! Poleg pa je še okoli 500 manjših dobikov. Torej 7. maja na veselo svidenje!

**Sv. Rupert nad Laškim.** Letošnja pomlad je tudi pri nas v bregovitem in raztrganem »urvaldu« naravnost rajsko lepa: povsod gledaš celo morje cveta in duhaš vonj najprijetnejšega balzama. A ozračje te lepe spomladi pa ni nič tako lepo in prijetno, ko slišimo, beremo in doživljamo dnevno rope in vlome in tatvine, v velikem in malem svetu. V petek, 21. aprila, se je zgodila mlademu posestniku Lokošek Jožefu v Malibrezu velika krivica in nesreča: v lepem popoldnevu so bili vsi stanovanjci hiše pri marljivem delu na njivi. Ta čas je porabil brezvesten postopač, ki je prežal ves čas v bližnji hosti, vdri s silo skozi hišna vrata v stanovanje, premetal vse sobe, ukradel 2000 din, ki jih je gospodar nameraval naslednjo nedeljo vrniti sorodnikom, si prisvojil najboljše moške in ženske obleke in obuvalo, tudi v vrednosti 2000 din, ter jo potem z bogatim plenom pobrisal v gozd. Orožniki so takoj odločno ukrenili vse potrebno. Koliko trpi posebno dandanes ubogo kmečko ljudstvo, da si pripravi najpotrebnejše za življenje, a je neprestano izpostavljeno ropom in tatvinam, ki se vedno bolj množijo. Splošno se sodi, da bi morala oblast s takimi lopovi primerno njihovem delu ravnati, trdo in odločno!

**Moers-Meerbeck.** Zveza jugoslovanskih katoliških in narodnih društev v Nemčiji priredi tudi letos potovanje v domovino, in sicer kakor sledi: odhod iz Duisburga 24. avgusta zjutraj. Tja gredo obiščemo Bled, kjer bo na otoku služba božja 25. avgusta. Po službi božji bo dana prilika za izmenjavo kreditnih pism pri podružnici Zadrugne gospodarske banke in pri Putniku, nato kosilo, po kosilu se odpeljemo proti Ljubljani. Tako bo prilika še isti dan odpotovati z vlaki naprej na razne strani. Med bivanjem v domovini pojde ena skupina tudi na Oplenac na grob blagopokojnega kralja Aleksandra I. — Povratek iz Ljubljane 12. septembra zjutraj proti Mariboru. V Mariboru se poklonimo na grobu pokojnega škofa Slomškega, potem imamo skupno sv. mašo v stolnici, nato kosilo, po kosilu slovesne večerice, po večernicah odhod na kolodvor. Dne 13. septembra bomo zopet v Duisburgu. Za dopotovanje od posameznih naselbin do Duisburga bo polovična vožnja na podlagi voznega listka za skupni vlak. Vožnja bo stala 52 RM, vendar še niso znani prav točni podatki. Kreditna pisma se lahko naročijo do 400 RM. Naročiti jih je treba do 15. junija. Poleg tega pa še vsaka oseba lahko vzame 10 RM kovanega denarja s seboj. Vožnjo je treba plačati do 15. julija. To pa radi tega, da dobi vsak udeleženec pravočasno potrebne listine zopet nazaj.

**Ali si že obnovil naročnino?**

## Naši rajni

**Sv. Peter pri Mariboru.** Po dolgi in hudi bolezni je umrl Jakob Damiš, posestnik iz Nebove, star 82 let. Naj počiva v miru — žalujočim pa naše sožalje!

**Fram.** V zadnjem času so umrli: Bogomir Javornik, čevljar; Antonija Brezovšek, viničarka; Lucija Petelinc, ki je služila 45 let pri Cestniku in učakala 84 let; Alojzija Vihar, vdova, ki je dopolnila 75 let. Naj v miru počivajo, žalujočim naše sožalje!

**Sv. Benedikt v Slovenskih goricah.** Pred dobrim mesecem, 14. marca, se je od nas poslovila 25 letna Marija Voglin. Tri mesece jo je mučila huda bolezen, na kar jo je božja roka presadila na božjo njivo, kjer ji bo lepše. Izgubo njenega življenja čutijo njeni starši baš sedaj ob obilnem pomladanskem delu, kajti bila je kot najstarejša hčerka zelo pridna in marljiva. Bog ji bodi večni plačnik, njen spomin bo pa ostal v srcih žalujočih staršev, bratov, sester in vseh znancev do skrajnih mej njihovega življenja.

**Sv. Jurij v Slov. goricah.** V pomladno zelenje in cvetje so se odeli naši gozdovi in polja, ko so zvonovi zapeli otožno pesem v poslednji pozdrav dragemu prijatelju Faneči Antonu. Huda bolezen mu je v dveh mesecih zrušila močno fantovsko postavo, da ga ni bilo več moči spoznati, ko je ležal ves z belim cvetjem obsut na mrtvaškem odru. Po pordnevnem bivanju v bolnišnici je zaslutil, da zanj ni več pomoči, si je zaželel samo domov — proč od sveta, ki zanj nima več sreče. In na domu, obdan od cvetja, ki ga je gledal skozi okno, ob veselem petju pomladnih pevcev, je hiral od dne do dne. Nepozaben ostane človeku pogled na mlado življenje, ki je dospelo šele do 22. pomladi, pa ni moglo več zaživeti, ampak je sahnilo. Ves čas svoje bolezni je bil ves vdan v božjo voljo, poln ljubezni do molitve, v kateri je iskal poguma in tolažbe. Z junaško potrpežljivostjo je nosil težki križ, ki mu ga je božja Previdnost naložila. Po prejemu sv. popotnice se je kakor oddahnil in mirno Bogu izročil svojo dušo. Dragi Tonček! Ob pomladnem jutru pa smo prišli po Tebe na lepi hriček, ki se je to jutro ves kopal v cvetju, da Te pospremimo na kraj miru ob cerkvi. Prijatelji in znanci od blizu in daleč! Vsa ta velika množica Ti je pač hotela povedati, da si ji bil drag in ljub. »Oj, z Bogom, z Bogom, dragi brat!« je donela pesem naših src. In ob otočni pesmi smo se v Tvojem imenu poslovili od gor in gozdov, ki si jih Ti tako ljubil. Ob grobu se je v lepih besedah poslovil g. Henrik Faneči od pokojnega, pevci so zapeli pesem v zadnji pozdrav. V nepozabnem spominu nam boš ostal dragi Tonček! Tvoj plemenit, miren, a vendar vesel fantovski nastop nam je bil vedno dokaz, da je v tebi živel lepa, poštena fantovska duša. — Tvojim dragim, ki so z vso ljubeznijo nosili s Teboj vso težo bolezni, naše globoko sožalje!

**Sv. Rupert nad Laškim.** Rože letos pri nas tako lepo cvetijo, a kaj, ko jih devamo na grobove; kar tri mrljice smo imeli v treh dneh. Dne 17. aprila je umrl v Malibrezu 77 letni gospodar Rozman Franc, po več kot polletnem bolehanju. Bil je to mož stare korenine, delaven, pošten in značajan. Lepo je skrbel ne samo za svoje družino in kmetijo; kot brihten, zanesljiv mož je imel ugled povsod po občini in župniji, ki ga je izbrala za dolga leta za cerkvenega ključarja, občinskega odbornika, očeta ubogih. Lepo je živel, voljno trpel v dolgotrajni bolezni, lepo tudi umrl. — 19. aprila pa je v Rebrah zatisnil svoje trudne oči k večnemu počitku najstarejši mož vse župnije, Jožef Tuhlar; rojen 1. marca 1850 je bil sedaj že v